

İman, ölümlü ve sınırlı olan varlığın, öncesi ve sonrası olmayan, Mutlak varlığa bağlanması demektir. Bu öyle bir bağdır ki, inancı yalnızca Allaha halis kılmak, sadece ona tahsis etmek ve buradan hareketle kalp, dil ve davranış birlikteliğini oluşturabilmektir. Hiç kuşkusuz iman pasif bir inanış değildir. Kalbin eylemleridir. İman sahibine mümin denilir. Emanet, emniyet, emin, iman, mümin aynı kökten (emn) türemiş kelimelerdir.

İman sahibi emin olunan ve aynı zamanda başkalarından emin olandır. Bu yüzden peygamberimiz mümin için “ Elinden ve dilinden kimseye zarar gelmeyen kişidir”der. Mümin aynı zamanda Yüce Allah’ın da ismidir. Dolayısıyla iki yönlü bir karşılıklılık söz konusudur. mümin inandığı Rabbine güvenir, Rab da mümin kuluna güvenmektedir. Bu iklimin oluşmadığı yerde iman var mıdır, inanç ne kadar imana dönüşmüştür, bu soruyu her Müslüman kendisine sormalıdır.

İman, kelime-i şahadet getirmekle biten bir şey değildir. Bütün eylemlerimizi kapsayan, sosyal ilişkilerimizi ahlakı ve insani değerler üzerine bina eden, farkındalık ve dönüşüm yaratan bir bilinçtir.

Aslında mümin olmak bir tavidir. Hem insan-insan, hem insan - varlık hem de İnsan_Allah ilişkisinde, Rabbine verdiği sözü canlı tutarak ahlak insanı olmak için çaba sarfetmektir. Bu “ güven insanı” öyle bir duruş sergiler ki, ne adına olursa olsun Allah’tan başkasına el açmaz, kimseye eğilmez. Rahman ve rahim olandan başka kimseye baş eğmez. Ancak bu baştır ki aynı zamanda bir karıncayı dahi incitmekten korkar. Gerçek özgürlük tam da buradadır ve insanın insanlığını fark ettiği yer de burasıdır.

İnsanın yaptığı hatalar çoğu zaman hırs, menfaat, heva ve hevesleri uğrunadır. Gelecekle ilgili endişeleri, korkuları, doymazlığı, uzun emelleri, yanlış ve meşru olmayan yollara sapmasına neden olur. Yaratani’na sonsuz güven duyan insan, yapacağı her davranışında onun rızasını gözetecektir. Ahlaki duygular ve davranışlar; adaletli, bağışlayan, kötülüklerden hoşlanmayan, en gizli halleri bilen Allah’a imanın bir neticesidir. dolayısıyla iman, sahibini hem ahlaklı hem şahsiyetli kılar. Ayrıca iman, hiçlik duygusunu, yok olmak korkusunu da bertaraf eder. tapınma, bağlanma, güvenme, sevme isteği fitratımızda mevcuttur.” Her çocuk fitrat üzere doğar” derken, peygamberimiz bunu kastetmiştir. Buradan hareketle nasıl dış dünyayla ilgili yemek-içmek gibi doğal gereksinimleri bastırınca rahatsızlık duyuyorsak, insanın bu duygusunu bastırması da kendisine yapacağı en büyük zulümdür. çünkü “ kalpler ancak Allah’ı anmakla mutmain olur” İnsanı ve evreni bir düzen(mizan) üzere yarattığını bildiren yaratıcı, bu düzenin ahenk içinde sürmesi sorumluluğunu insana yükler. Kuran’ın “sıbgatullah” dediği Allah’ın boyası ile boyanmak da aynı anlamı taşır. dolayısıyla peygamberin arkadaşlarının, bir araya geldikten sonra ayrılırken, birbirlerine tavsiye ettikleri asr süresi ve içinde geçen iman, Salih amel, hakk ve sabır kavramları güven toplumu oluşturmada yeterli ilkelerdir. Yeter ki doğru bir şekilde idrak edilmiş olsun. Çünkü eksik bilgiler, istismarı ve tehlikeyi beraberinde getirir.

İmanın tezahürleri, iyi, doğru güzel ve yararlı işler yapmak, bunu yaparken de hak ve adaletten asla ayrılmamaktır. Hakk kelimesinin içerdiği anlamlar oldukça önemlidir. mutabakat, muvafakat, uygunluk, işin yerli yerinde olması anlamlarına gelir. Allahın aynı zamanda ismi olan Hakk, onun memnuniyetini de içerir, dolayısıyla benim yaptığım en doğrudur anlayışı ve iddiası, insanı bu manada kırk kez düşündürmektedir. Peygamberimizin “ Beni Hud suresi ihtiyarlattı” derken suredeki “Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!” ayeti mealde okunmalıdır. Kalın Sağlıcakla!